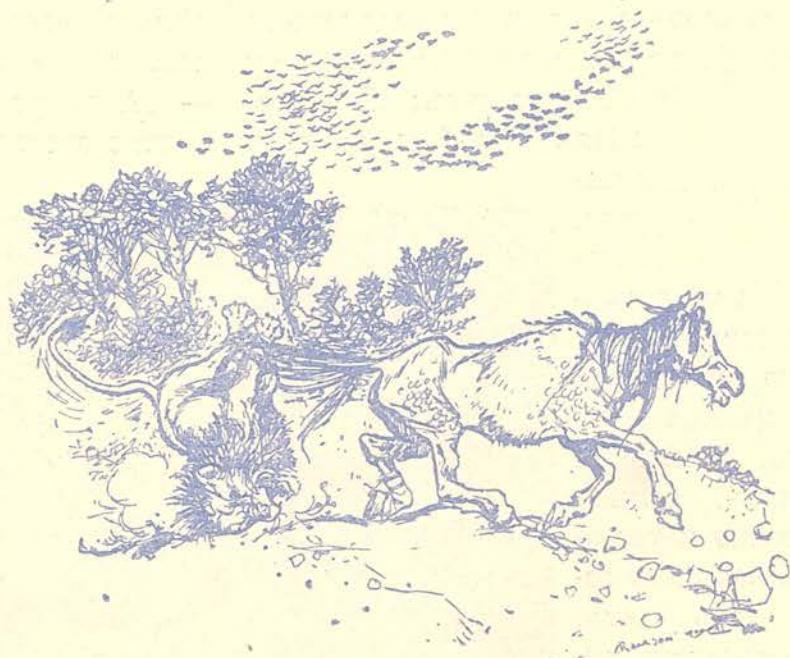

„Тукъ май не ще си толкова спокоенъ, защото може нѣкой да намине, та знаешъ

ли какво съмъ намислила? Ще привържа коня къмъ тебе съ опашката му, а ти ще го довлѣчешъ до легловището си и тамъ на мира ще се налашъ. Нали бива тъй?“ На лъва се понравилъ тоя съвѣтъ: той застана до коня, и, за да може лисицата да го привърже по-добре, стоялъ и не мърдиалъ. А лисицата била страшна хитрица — съ опашката на коня тя му омотала и вързала добре единъ до другъ и двата задни крака, вързала и стегнала възлитъ тъй яко, че никой да не може да ги развърже. Послѣ, ударила по гърба

коня и му извикала: „Ха, тегли, сивче, тегли сега добре!“ Коньтъ изведнъжъ рипналъ и повлѣкълъ слѣдъ себе си лъва. Лъвътъ страшно изревалъ, та всичките птички изъ гората се изпоплашили и изпокрили, но коньтъ, безъ да обърща внимание на неговия ревъ, го влѣкълъ, влѣкълъ, до като го завлѣкълъ, най-сети, до кжшата на стопанина си. Щомъ стопанинътъ съгледа двете животни, досѣтилъ се и рекълъ на коня: „Ти ще останешъ сега при мене и ще ти

биде добре.“ — И наистина, той кърмилъ коня, както трбва, до като билъ живъ.

Нашите картини.

(Разясненията сѫ само за възрастните).

Картини въ текста:

Зименъ пейзажъ. (Стр. 51). Картина отъ К. Малкинъ, нѣмски художникъ, който рисува прѣимуществено природни картини.

Зима. Снѣгъ покрилъ полето, дървета и кжшитъ. Облаци тъмни и гъсти се надвесили надъ хоризонта. Животътъ като че ли е угасналъ наврѣдъ. Тукъ-тамъ само се забѣлѣзватъ стада черни гарвани. Само тѣ даватъ да се разбере, че природата ие е заспала съвсѣмъ. Тѣга навѣза на сърдцето подобна картина, но не трбва да се забравя, че и зимата си има своите прѣести. Веселитъ седънки прѣзъ дългите зимни нощи, около домашното огнище, между близки роднини — немогътъ да се замѣнятъ съ нищо. Вънъ животъ е прѣстаналъ, но въ кжшата, въ топлите стан той